

Az olasz csereprogramot a lehető legkorábban harangozták be, hogy lélekben mindenki teljesen fel tudjon készülni. Már kilencedikben is sokat beszéltünk róla osztályszinten. A kezdés napja vésszen közeledett, és bár két éve heti hat órában tanultam a nyelvet, úgy éreztem, nem állok készen arra, hogy egy velem egykorú idegen olasz lánnyal beszéljek az anyanyelvén.

A tanárok tudták, hogy a diákok ilyenkor izgulni szoktak, ezért először kiosztottak fejenként egy űrlapot, ahova mindenki leírhatta milyen ételeket szeret, van-e hobbi, mik az érdeklődési körei, fiút, vagy lányt vállal cserének, esetleg azt is, hogy vendégszobában szállásolná-e, vagy a sajátjában. Ezek az űrlapok döntötték el, hogy kinek ki lesz a párja. Pár nappal az űrlap kitöltése után üzenetet kaptam a Facebookon. Olaszul volt. Az én cserémet Elenának hívták. Igyekeztem minél többet írni neki, és egyben felmérni azt, hogy körülbelül mennyire lesz nehéz ez a kommunikáció. Már akkor is szimpatikus lánynak tűnt, megtárgyaltunk milyen filmeket szeretünk, milyen zenét hallgatunk, milyen barátaink vannak, ha pedig valamit nem tudtam hogy kell leírni, kijavított, és annyit felelt: "Tranquilla. Non fa nulla." ami azt jelenti: "Nyugi. Nem történt semmi."

A cserék repülője február végén érkezett Budapestre, én pedig ott álltam a családommal dobogó szívvel és próbáltam kifürkészni a tömegből Elena arcát a profilképe alapján. Gyorsan elhadartam a betanult „Benvenuta in Ungheria!”- "Isten hozott Magyarországon!!" szövegemet, és már indultunk is a parkolóhoz.

A kommunikáció eleinte nem volt túl egyszerű. A családból egyedül én tudtam angolul, azt meg próbáltam csakis végszükség esetén alkalmazni, mert hát ugye a program célja az olasztanulás volt. Viszont szerencsére hamar megszoktam a fura hanglejtést és beszédtempót legalább annyira, hogy segítek neki megtalálni a WC-t, megbeszélni, hánykor keljünk fel, stb. Egyik este épp elmentem a szobája előtt, amikor megállított és visszahívott egy pillanatra. Kicsit kotorászott a bőröndjében, majd elővett három csomag spagettit, egy összepréselt kolbászt, és egy tucat porcelánra emlékeztető négyzetes hasábot, amire azt mondta, hogy molisei édesség. Már akkor azon gondolkodtam, hogy én mit vigyek majd nekik.

Minden napra volt valami kulturális program, ahol minden magyar és olasz csere jelen volt. Margit-sziget, Deák-tér, Lánchíd, Parlament, és a főváros kívül még Herendet, Veszprémet és Balatonfüredet, Szentendrét is belesűritettük abba az egy hétbe. Budapest nagyon tetszett az olaszoknak főleg azért, mert kisvárosban élnek. Igazából annyira tetszett nekik, hogy minden este elmentek bulizni a belvárosba. Természetesen nekünk is mennünk kellett, mert miénk a felelősség, és ha valami nagyon új dolgot tanultam azon a héten róluk, az az, hogy imádnak bulizni.

Mi április közepe táján landoltunk a római reptéren (akkor ültem életemben először repülőn). Ezután négy órát buszoztunk Campobassoba, Molise tartomány székhelyére. Szesélyes volt az időjárás, néha kánikula volt, máskor meg esett a hó. Abban a kimaradt másfél hónapban is folyamatosan tartottuk cseréinkkel a kapcsolatot, így a második találkozás már egyáltalán nem volt félelmetes. Meg ők egyébként is sokkal könnyedebben kezelnek mindent, ami nagyon sok mindenben látszik. Lassabban mennek, tudják, hogy egyszer úgymint odaérnek, mindenhol elnyújtott lépcsőfokok vannak, 16 éves kortól lehet kisautót vezetni, ahol természetesen nem kötik be az övet (nekem azért egy

olyan autóban mindig az volt az első), néha sziesztáznak és itt is buliznak esténként. Több ember volt az utcákon este, mint nappal.

A család mindvégig nagyon rendes volt. Elena anyukája finom ételeket főzött és valószínűleg őt érdekelt a legjobban, mert rengeteget mesélt nekem Campobasso történelméről. Ebéd előtt mindig el kellett mondanunk egy asztali imát. Éjszakára legalább hat takaróval láttak el, mert ott délen nem szoktak befűteni, ha tavasz van, de jött egy hidegfront.

Szinte minden nap órákat buszoztunk, de teljesen megérte. Termoliban a tengerpart, Nápolyban a szűkös utcák, a Castel del Monte, Pompei, de még Campobasso kisebb múzeumai is maradandó élményt nyújtottak. Kedvenc városom azonban Trani volt, ahol a lenyűgöző építészet és botanika miatt kattogtattam a fényképezőgépet. Ott még vadon élő papagájokkal is találkoztam.

Végül eljött a búcsú ideje. Én már érkezéskor odaadtam a hungarikum-ajándécsomagomat, de ők megint a kezembe nyomtak öt doboz csokigolyót, egy jegyzetfüzetet, egy kolbászt meg egy parmezánt. A családdal megbeszéltük, hogy ha netán jövök vissza a városba, benézek hozzájuk. Sőt, azt is mondták, hogy ha a családdal Észak-Olaszországba megyünk nyaralni, szóljunk nekik és ők is felugranak.

Hollós Karolina 10.d